

Eva Piquer Crònica desacomplexada

Després de l'èxit del llibre '39+1', Sílvia Soler en publica ara una segona part, titulada '39+1+1'

Sopar d'Ílies

Quan ja tens una edat i algun fracàs sentimental al currículum, ets més selectiva a l'hora de tornar-te a enamorar. Dit d'una altra manera: si rondes els 40 i reincideixes a buscar l'home de la teva vida, t'atreuen sobretot els orfes. Estalviar-te discussions amb la sogra és un gran què.

La Sílvia Soler, autora del *best seller* terapèutic *39+1*, ha tret partit de l'Ília, la protagonista del llibre: cada dissabte la fa parlar des de la contraportada de l'AVUI, i demà passat sortirà a la venda la continuació d'aquell primer volum, que es diu *39+1+1*. El subtítol: "Enamorar-se és fàcil, si saps com".

El nou llibre de l'Ília va de l'amor i les seves conseqüències. Però, sobretot, va dels àpats que fan quatre amigues íntimes per comentar la jugada, o sigui, per criticar els aspirants a nòvios o marits o amants.

La Sílvia Soler, que no és l'Ília però s'hi assembla, també fa sopars catàrtics. Fins i tot gosa sopar amb una colla de lectores que se senten identificades amb les batalletes domèstiques, laborals i emocionals de l'Ília i companyia. Com la Maite (39+3 anys, gerent d'una empresa familiar, 2 fills preadolescents), la Susaina (39-5 anys, empresària, encara sense fills, amb un marit que va conèixer xatejant), la Maria Rosa (39-1 anys, advocada, una filla de 8 anys i uns bessons de 3), la Maria (39-1 anys, farmacèutica, 2 fills i una col·lecció extraordinària de nebots), la Judit (39+1 anys, grafista, un fill de 10 anys i una filla de 7) i la Carme (39-3, advocada, sense fills i sense parella). S'afegeixen a la trobada l'editora Ester

Sílvia Soler amb la Carme, l'editora Ester Pujol, la Maite, la Susaina, la Maria Rosa, la Maria i la Judit ■ MARTA PÉREZ

Pujol (39 anys, 1 fill) i una cronista desacomplexada que té uns quants anys, uns quants fills i una libreta per prendre apunts.

"Veig que les lectores de l'Ília donen mil voltes a l'Ília i a la mare que la va parir, que sóc jo", els diu la Sílvia (39+6 anys, periodista i escriptora, 2 fills). Trencar el gel ha estat fàcil: renegar de la dieta és infal·libre, més encara al voltant d'una taula. Els sacrificis dietètics porten incorporat un altre tema per sucari-hi pa: els remordiments

"Les lectores de l'Ília donen mil voltes a l'Ília i a la mare que la va parir, que sóc jo", diu l'escriptora durant un sopar amb lectores que rondan els 40 anys

per no anar prou al gimnàs. Em sento integrada a la conversa fins que esmenten el seu *peté*, un nom que no em remet a res (al Petete del *libro gordo*, com a molt). "Nena, que no has llegit *39+1*???", em renyen tres dones alhora. I tot seguit m'ho aclareixen: parlen de l'entrenador personal, el *personal trainer*, àlies *peté*.

Canvi d'especialista: de l'endocrinòleg al ginecòleg. "El dia abans d'anar-hi us depileu?", pregunta la Maria Rosa. "Jeure allà és

denigrant", fa una altra. "Doncs jo coneix dues dones que es van embolicar amb el seu ginecòleg". Caram. "Quan em van dir que esperava un segon nen, vaig pensar que de grans estariem sols el dia de Nadal", confessa la Sílvia.

L'ecografia fa de pont cap a un altre tema estrella, els fills. L'*alter ego* de l'Ília és contundent: "La mística de la maternitat ens ha fet un mal horrorós". No li diem que no. I mira que som unes marasses. ■

epiquer@avui.cat

El Comentari

Jordi Coca

El nou Paral·lel

Sembla que se salvarà El Molino, l'antic teatre Espanyol es podria convertir en un centre dedicat a les arts escèniques tutelat per l'SGAE i diuen que l'Arnau també té possibilitats de reviure. Aquestes tres iniciatives no poden ser casualitat i, per tant, d'una manera o l'altra hi ha en marxa una operació Paral·lel que m'omple d'alegria. Però el que més m'interessa d'aquest, diguem-ne, projecte és que no es fa

des de la nostàlgia. Una representant de l'empresa que gestionarà el nou Molino, la senyora Elvira Vázquez, declarava l'altre dia al meu admirat amic Lluís Permanyer que aquest local no pot tornar a ser el que era. I té tota la raó.

Però en conjunt la hipotètica operació Paral·lel tampoc no s'hauria de dissenyar pensant només en el turisme. Si es fa així, es caurà en l'evasió oportunista i en el folklore i, al capdavant, l'oferta acabarà fo-

ment-se en el no-res com ja ha passat en altres punts de Barcelona. El que cal és preparar espectacles de qualitat, oberts al públic majoritari, que no siguin pensats en clau local, però que tampoc no caiguin en el *papanatisme* i el localisme internacional, que és molt pitjor que l'anterior. Per dir-ho en plata: els set quilòmetres de l'Strip de Las Vegas no mou milions de dòlars perquè publiciti productes internacionals, sinó per la qualitat exquisida de

Per al nou Paral·lel cal fugir tant de la nostàlgia com del localisme global i dels productes prefabricats

l'oferta artística i gastronòmica, a més del joc, és clar.

El Paral·lel pot ressuscitar. Però cal defugir les dues temptacions més greus: la nostàlgia i un suposat producte prefabricat i de poca volada que vengui fum. Calen grans noms d'aquí i de fora per dur a terme aquesta aventura. I cal vertebrar tots els sectors que hi estarien implicats. Si es fa bé, aquest nou Paral·lel pot ser molt rendible per a Barcelona. Molt més que el Fòrum.